

af Frygt det Værste, som Faren nogenstunde kunde true med (Hør! Hør!), saa gaar den for en Muligheds Skyld ind paa den Virkelighed, som er Danmarks Oplosning og Undergang (Hør! Hør!).

Og nu den Form angaaende, som den høitærede Landstingsmand for Kjøbenhavn, til hvem jeg tillader mig aldeles at slutte mig, har givet sin Dagsorden, da skal jeg tillade mig at yttre, at der tilvisse er sørget for, at den ikke medfører nogen Fare under nogen som helst Forudsætning. Det er sagt idag igjen af det høitærede Ministerium, at Underhandlingerne ere svævende; det er sagt idag igjen, at Ministeriet vil sørge for, at Sagen ordnes paa en Maade, der er svarende til Omstændighedernes Krav; men der er ikke sagt, at Noget er indgaaet eller hvad, det har indgaaet. Det vilde saaledes vel uden tvivl være for dristigt at troe, at det har indgaaet Noget, saalænge Forhandlingerne ere „svævende“, saalænge som de just derfor paa dette Sted ikke kunne taale den sfernefte Berøring eller Dmtale. Nu, saa foregriber tilvisse denne Dagsorden da slet Intet, idet den blot gjør opmærksom paa, at det kan ikke være Enden paa den Kamp, som Danmarks Konge og Danmarks Folk har bestaaet, til et Vidunder for hele Europa, at vi ved de Indrømmelser, som i Dagsordenen tilstrækkeligt ere anthydede og gjorte kjendelige, stille Slesvig langt mere, langt skarpere, langt bestemtere fra Danmark, end det nogenstunde indtil denne Dag har været Tilfældet, og derved i Gjerningen give den bestemteste Erklæring om, at vi have havt Ret i hele den foregaaende Kamp, indrømme en Berettigelse for Andre til at paanøde os i en Deel af det, der er dansk selvstændig Stat, Former, som, naar de ere paanødt os idag, ville berettigede dem til, imorgen at sørge for deres Overholdelse og consequente Bevarelse, det er: gaar ind paa, hvad ingen Stat endnu har gjort ustraffet, ingen Stat endnu har gjort uden at underskrive sin Undergang, at der er andre Magter, ikke blot i stand til at afvinge os Et og Andet i et Dieblisk, men berettigede til sådant og vedvarende at udøve en Indflydelse over os (Hør!). Der kan ingen Garantie gives derimod og ingen

Tilskifring, skøndt jeg horte vel, at der af den høitærede Udenrigsminister blev tydet hen paa noget Sligt. Dersom Garantier kunne klare Sagen, saa ville vi gaae hjem og berolige os, thi sandelig, Slesvig skal staae til Verdens Ende ved Danmark, hvis det kommer an paa Garantier: de ere baade gamle og klare og bestemte nok, ganske anderledes end de, som i dette Dieblisk maatte kunne tilveiebringes, medens man i haandgribelig Selvmødsigelse paa samme Tid indrømmede, hvad Garantierne skulde udelukke: en fremmed Berettigelse til at afgjøre Danmarks indre Anliggender (Hør!), deslige Garantier kunne aldeles Intet betyde, de maae have hvad Form, de ville. — Der er altsaa ingen Fare i Henseende til at foregribe Ministeriet, og der er ingen Fare, — jeg tør vist tale om det paa Rigsdagen, der tales jo om det trindtomkring, — der er ingen Fare at frygte af Europas store Magter. Jeg tør vel sige det ligesom min Overbeviisning, at den Stormagts Regjering, som synes ganske særdeles at være opsparet af Forsynet til først at udvikle sig og komme til Kræfter mange Mennekealvere efter det øvrige Europa, og nu at skulle staae med sin Kampevalde, for at der under de vilde Storme, der mange Gange gaae over Europa, dog kan være en Ordenens Tilflugt etsteds, og for at fra denne en Modyægt mod Anarchiet kan fremgaae, at denne Stormagt, der stadig har erkendt Danmarks retfærdige Sag, nu ubetinget skulde opoffre Danmark for nogen som helst anden Magts Onsker eller Begjæringer. Det kan et Dieblisk synes saa, fordi det er nødvendigt, at Europa tager sig sammen, om ikke vild Forvirring skal styrte det Hele i et Chaos. Men det kan ikke være Meningen hos nogen lovlig Regjering, altsaa heller ikke hos den, jeg har tilladt mig at hentyde til, naar det klart og bestemt lægges for Dagen, hvad der er det Øverste, hvortil et lille Folk, der har vist, at det trænger ikke til at bringes i Orden ved udvortes Magt og den andsteds fornødne fremmede Indblanding, kan gaae uden Tillintetgjørelse i Opoffrelser for Forholdenes Skyld, at en saadan Regjering saa skulde bryde Staven derover eller give sit Minde til Bold imod det. — Men